

svém rozhodnutí ze dne 19. listopadu 1921, o nárok uplatňovaný pouze vzhledem k pachtovní smlouvě. Nárok na vrácení pronajaté nebo propachtované věci po uplynutí smluvené doby a nájemníkův neb pachtýřův závazek, odpovídající tomuto nároku, zakládá se bezprostředně na nájemní (pachtovní) smlouvě a rozepře o vrácení zmíněných věcí jsou spory, jež má na mysli § 575 c. ř. s. Rekursní lhůta jest tedy osmidenní, pročez rekurs podaný 14. den po doručení usnesení odvolacího soudu byl dle § 526 c. ř. s. jako opožděný odmítnut, což dle § 523 c. ř. s. měla učiniti již stolice první. —

Čís. 1708.

Čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.

Jakmile dědicové oznámili notáři, že si pozůstalost projednají sami, nemůže již notář vystupovati jako soudní komisař a prováděti sám jednotlivé úkony.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, R I 462/22).

Ačkoliv dědicové oznámili notáři včas, že si pozůstalost projednají sami, žádal notář na pozůstalostním soudě, by mu byly jako soudnímu komisaři postoupeny spisy za účelem sepsání inventury. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** návrh zamítl, ježto inventář byl již sepsán obecním úřadem. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, odevzdal pozůstalostní spisy notáři k provedení odhadu a sepsání inventury v podstatě proto, že seznam, sepsaný obecním úřadem nevyhovuje a že jde o věc důležitou, jež činí sepsání inventury nutným.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. Nejvyšší soud nesdílí právního názoru druhé stolice, že v tomto případě měl notář jako soudní komisař sepsati inventář pozůstalostního jmění dle článku IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. Tímto článkem nebyla změněna všechna dosavadní ustanovení o provádění pozůstalostního řízení a o působení notářů jako soudních komisařů. Ustanovením tím změněny pouze předpisy §§ 28 a 29 patentu o mimosporném řízení a nařízeno, že pozůstalostní řízení provéstí přísluší notářům jako soudním komisařům. Jakmile tedy notář soudním komisařem ustanoven jest, může samostatně prováděti úkony uvedené v čl. IX. (2) citovaného zákona kromě oněch, jež tam jsou vyhrazeny soudu. Jakmile však dědicové včas oznámí, že si sami pozůstalost projednají, nemůže notář více jako soudní komisař vystupovati a jednotlivé úkony sám prováděti a jedná tu opět soud jako úřad pozůstalost projednávající. Pro toto úřadování soudu však zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., ničeho na platných zákonných předpisech nezměnil. Platí tedy ustanovení § 3 a 93 patentu o mimosporném řízení a rozhodne soud sám, jakým způsobem požadované nebo zákonem předepsané sepsání inventáře provedeno býti má a zejména, má-li býti svěřeno notáři jako soudnímu komisaři. V tomto případě oznámila dědička včas

soudu, že si sama pozůstalost projedná a proto nebyl prvý soudce povinen, vyhověti návrhu netáře a zaslati mu pozůstalostní spisy za účelem sepsání inventáře a provedení odhadu pozůstalostního jmění, to tím méně, jelikož toto není značné.

Čís. 1709.

Na základě prohlášení ustupujícího věřitele, že svoluje, by postoupení knihovní přednosti bylo poznamenáno, nelze povolit ani vklad ani poznámku postoupení přednosti.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, R I 579/22).

Banka domáhala se na knihovním soudě zároveň se žádostí za vklad zástavního práva, by jí byla povolena poznámka přednostního práva před dřívějším knihovním věřitelem Eduardem W-em, předloživši jeho prohlášení, svolující k poznámce přednostního práva. Knihovní soud povolil vklad práva zástavního i přednostního práva, rekursní soud žádost, pokud se domáhala poznámky přednostního práva, zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Devolací rekurs není odůvodněn. Dle § 45 třetí dílčí novely k obč. zák. lze změnit pořadí knihovních práv pouze vtělením nebo záznamem přednostního práva. Z důvodové zprávy k této novele je zřejmo, že pro listiny, které obsahují dotyčná prohlášení knihovních věřitelů, platí — protívou k dřívějšímu právnímu stavu ve smyslu §§ 20, b) 30 a 53 knih. zák. a § 218 ex. ř., kde stačila pouhá poznámka, — přísnější předpisy §§ 26 a 31 i násl. knih. zák. tedy zejména ustanovení § 32 odst. b), dle něhož v našem případě knihovní věřitel by musil výslovně prohlásiti, že souhlasí s vtělením přednostního práva. Než stěžovatelka předložila prohlášení knihovního věřitele Edvarda W-a ze dne 4. ledna 1921, ve kterém tento povoluje pouze knihovní poznámku přednostního práva. a stěžovatelka v souhlasu s touto listinou a nikoliv následkem chyby ve psaní, jak nesprávně se domnívá rekursní soud, navrhuje nikoli vtělení nebo záznamu přednostního práva, nýbrž pouze jeho poznamenání. Dle zásad, vyslovených v §§ 32, lit. b) 85, 94, 95 a 96 knih. zák. měl knihovní soud se zabývat pouze návrhem na poznamenání a nesměl povolit vtělení přednostního práva, jelikož stěžovatelka takové žádosti nepodala, ani nebyla oprávněna podati vzhledem k obsahu prohlášení Edvarda W-a. Že návrh na povolení poznámky přednostního práva není přípustným, je zřejmo z ustanovení § 45 třetí dílčí novely k obč. zák., pročež nebylo lze vyhověti dovolacímu rekursu. Bylo proto potvrzeno usnesení rekursního soudu, jenž — ovšem jinou cestou — dospěl k témuž výsledku.